

VII. évfolyam

2. szám

1932 október hó

MAGYAR
TANÍTÓJELÖLTEK
LAPJA

Szerkesztőbizottsági tagok :

Baja	Vargity Klára IV. éves
Baja	Bali Vendel V. éves
Budapest I. ker.	Csáki Imre V. éves
Budapest IX. ker.	Balatonyi Irén V. éves
Csurgó	Horváth József V. éves
Debrecen	Gulyás Anna III. éves
Dombóvár	Merényi Kató V. éves
Eger	* * *
Eger	Inczédy Gyula IV. éves
Esztergom	Michalik Ernő V. éves
Győr	Németh Ferenc V. éves
Jászberény	Müller Ottó V. éves
Kalocsa	Faludy Márta V. éves
Kalocsa	Baksa György V. éves
Kiskunfélegyháza	Kirner Gyula III. éves
Kisvárdá	* * *
Kőszeg	* * *
Kőszeg	Bokis Zoltán V. éves
Miskolc	Sulyan László IV. éves
Nyíregyháza	* * *
Pápa	Bősze Imre V. éves
Pápa (Ranolder int.)	* * *
Pécs	* * *
Sárospatak	Horpácsy Nándor V. éves
Sopron	Mikó Emma V. éves
Szeged	Koczka Árpád V. éves
Szeged	* * *
Veszprém	Kiss Aranka V. éves
Zalaegerszeg	Szalai Edit III. éves

Kérjük a többi intézetet is, hogy a szerkesztőbizottsági tagok nevét szerkesztőségünkbe minél előbb sziveskedjenek beküldeni.

F 482

A kiadásért és szerkesztésért felelős: Horváth B. Kristóf.

MAGYAR

TANÍTÓJELÖLTEK LAPJA

MEGJELENIK MINDEN HÓNAPBAN JULIUS ÉS AUGUSZTUS KIVÉTELÉVEL

ELŐFIZETÉS: EGÉSZ ÉVRE 2.— P. EGY SZÁM 20 FILL.	FŐSZERKESZTŐ: VADÁSZ ZOLTÁN TÁRSSZERKESZTŐ: GAZSÓ ISTVÁN	SZERKESZTŐSÉG: KIR. KATHOLIKUS TANÍTÓKÉPZŐ INT. UJSZEGED.
---	---	--

Ideált hirdetünk

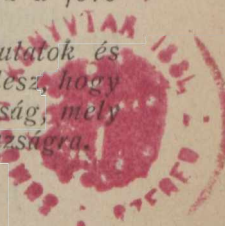
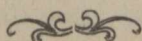
Még nem ültek el a viharok. A világégés otthagya parázsló üszkét az emberek szívében, még sokszor lángra lobban a gyűlölet szikréja. Fegyverek dördülnek, bomba robban, halottak, haldokló sebesültek napról-napra. Az emberek szinte elvesztették érzésüket az élet értékelése iránt. Annyiban veszik, mint a háborúban: egy golyó... halál... Csak azután eszmélnek, amikor eloszlik a lőporfüst, amikor elötlűnnek a síró, kétségbeesett arcú maradékok; apátlanul, semmi nélkül néznek az élet elé...

Statáriumot hirdetnek... nem használ. Valahol baj van! Vagy nagy hiány van lelki erőkből, amelyek lejognák a jegyverért nyúló kezét, vagy pedig nagy az elfásultság, a kiábrándulás e világból: nem félnek a halálbüntetéstől, nem sajnálják ezt az életet. Hiányzik a szeretet! Hiányzik egy eszme, egy ideál, ami felé törekedve megtisztulna a lélek az indulatoktól, amelyek jegyvert adnak a kézbe. Az olyan ideál hiányzik, ami állandó kedvet adna a földön való munkálkodásra, ami vonzaná, ami fölemelné a lelkeket, fel magasabbra: kiemelné e háborús, statáriumos világból! Szeretetre nevelné az embereket!

Tanítóknak készülünk. Zsenge gyermeklelkek kifejlődését fogjuk segíteni, irányt fogunk mutatni a fejlődésüknek. Mi rakjuk le az alapot, amelyen a gyermek lelkivilága kialakul: az első eszméket. Ha hivatásunk magasztán akarunk állani, az ideális ember kialakítását magunkban kell megkezdenünk. Mi leszünk a vezetők. Kezünkben lesz a Jövő, amit szebbé, emberibbé kell tennünk.

Ideálist must hirdetünk! Ideált követünk! Kell nekünk a Mester életpéldája, akinek nyájasságával hívjuk magunkhoz a jövő embereit: »Engedjétek hozzám a kisdedekeket...!«

Akkor elülnek a viharok. Lecsendesednek az indutatók és szeretet-tűz ég a szívekben. A mi jutalmunk a gondolat lesz, hogy ezt mi készítettük és a kifejezhetetlen túlvilági boldogság, mely azok számára tétetett el, akik sokakat tanítanak az igazságra.

IRODALOM

Üzenet odaátról

Müller Ottó V. éves. Jászberény

Nyár. Estefelé.

Állam alá szorítom hegedűmet. Nótázom. Vigat, búsat. A húr utolsót rezdül, a nótának vége,

Egy darabig tétovázik ujjam a húrokon, aztán szemem a nyitott ablakon át az utcára téved és lassan fölzokog hegedűmből Murgács Kálmán szomorú nótája:

»Millió a csillag, fenn a magas égen,
Nem ragyog a miénk, nem ragyog már régen,
Lefutott, lehullott, elveszett az éjbe'
Bujdosó koldus lett Árpád büszke népe,
Szegény magyar népe! . . .

Miközben játszom, megpillantok az utca tulsó oldalán egy tétován fel-alá járkáló asszonyt.

Egyszerre megáll, fejét oldalt fordítja és figyel.

Én játszom tovább és észreveszem, hogy az országúton keresztül megindul a mi házunk felé. Nem tudom mire vélni a dolgot és már-már leteszem a hegedűt, amikor valami láthatatlan erő továbbkényszeríti vonómat és én belekezek a második versszakba:

»Szép Erdélyországban, de sok hajlék árva,
Földönfutó koldus a régi gazdája.
Bujdosó magyarnak siralom az útja,
Hazamehet-e még? — A jó Isten tudja . . .
Talán ő sem tudja . . .

Alig jutok a végére, amikor kopognak az ajtón.

— Szabad!

Megfordulva, szemben állok egy középkorú, sovány, kopott felöltös nővel. Már alkonyodik és a szoba félhomályában csak homályosan látom arcvonásait. Csupán két nagy, szomorú szeme fürkészi arcomat.

Leteszem a hegedűt. Az ismeretlen halkán, bátortalanul megszólal:

— Jó estét!

Csendesen fogadom a köszöntést és nézek rája várakozással, miközben észreveszem, hogy cipője poros, szája már-már sírásra görbül és szomorú szeme nedvesen fölragyog...

— ... Künn az utcán hallottam ezt a nótát., és... és... idejöttem, mert azt gondoltam, hogy akinek még fáj a szíve Erdélyért... segíteni fog engem valamivel...

Kezével eltöröl egy feltörő könnyet és elfojt egy sóhajtást. Mintha félne, hogy azzal is zavarja engem... Aztán legnagyobb meglepetésemre hozzáteszi csöndesen:

— Tanítónő vagyok, Erdélyből... »Odaátról« jöttem, mert nem birtam tovább...

A kezében gyűrött, sokszor megkönnyezett igazoló papírjait pillantom meg, a karjában pedig egy csomó versesfüzetet veszek észre.

Már nyújtja is az egyiket felém és én lapozni kezdek benne... Nézem: a költő nevét. Előttem teljesen ismeretlen. Fölnézek...

— Boldogult férjem írta őket... — szipogja az asszony csöndesen.

Megnézem az évszámot.

Marosvásárhely, 1920.

— Az egyiket megveszem. Mennyibe kerül?...

Szégyenlősen, alig hallhatóan mondja:

— ... Amennyit adni...

Bólintok. Megértettem. Fizetni akarok, de eszembe jut, hogy egyedül vagyok az egész házban és egy fillér sincsen nálam.

Zavartan mondom:

— Bocsánat... most jut eszembe, hogy nincsen pénzem. Szüleim még nincsenek idehaza...

Észreveszi zavaromat és érzi szavaimon, hogy őszintén beszélek. Nyujtom vissza a füzetet, de nem fogadja el. Megpillantja a hegedűmet és halkan mondja:

— ... Nem baj... De... úgy szeretnék hallani még egy erdélyi nótát. Kérném szépen... hegedülne még egyet?...

Már fogom is a hegedűt és székkal kínálok vendégemet. Azután játszom egy Murgács-nótát:

»Marosmenti kis kocsmába' móc legények kurjongatnak,

Dudaszónál zsukát járnak, rezeg bele minden ablak.

Leselkedik az ablaknál könnyes szemű székely kislány.

Valamikor, nem is oly rég...

Hej! De másként mulattak a vadvirágos Maros partján...

Bocsánatkérőleg teszem hozzá:

— Az első versszak szomorú... de játszom a másodikat is...

Az ismeretlen közbevág és mohón fogja el szavaimat:

— Ha lenne szíves... Ismerem ezt a nótát is.

Erővel, hittel, bizalommal játszottam tovább:

»Ne sírj, ne sírj, székely kislány, elmúlik a gyötrő bánat!...

Darutollas bujdosódat, igaz szívvel visszavárjad...

Elfelejt majd zsukát jární, dudás oláh, rabló, hitvány,

Hazamegyünk nemsokára, s újra magyar csárdás járja
... a kanyargó, vadvirágos Maros partján!...

Az asszony eltörölt két könnyet és indult az ajtó felé.
Csendesen mondta:

— A nótának vége. Köszönöm... Isten vele!

Lehorgasztott fejem dacosan felemeltem és meggyőző hangon feleltem:

— Nem; a nótának még nincsen vége! — Aztán enyhébben, szomorúan szóltam utána:

— Isten vele!

Letettem a hegedűt és félhangosan motyogtam magam elé:

-- Vagy a nótának csakugyan... vége már?...

Azt hittem, megszakad a szívem.

Ébred a város

Tálos Géza V. éves, Budapest

Ébred a kis város.
Eloszlik az éjjel,
Vén napunk az égbolt
Fekete kárpitját
Most szakítja széjjel.

Kedves nyári reggel.
Seprik az utcákat.
Csinos cseléd lányok
Felöntözik a port:
Kopott kókockákat

Tejeskocsi fordul
Be az utcasarkon.
Hamisan kacagva
Biborszint ölt lomhán,
A kék égi karton.

Kezdődik az élet.
Kinyitnak a boltok.
Feltűnnek az utcán:
Siető, sétáló,
Mozgó emberpontok.

Füst száll a magasba,
Begyújtott a gyár is,
Kicsi méretekben,
(Kedves kis városunk)
Egy gigászi Páris.

Három öreg templom
Karsu, magas tornya,
A hiveket hívja,
A hiveket vonja.
Csilingel harangja:

“Más segítség nincsen:
Mentsvárunk az Isten.”

Az én utamon

Takács Anna II. éves, Dombóvár

Reám egy út vár — jól tudom —
Én nem mehetek más úton:
Te hívsz magadhoz Jézusom!

Az igazságot vágyva-vágytam
Es Benned Uram! megtaláltam
S már megtagadni nem tudom.

Kereszt is vár rám, bús, nehéz,
De vállam azt már vinni kész...
Követlek Téged Jézusom!

„Ha megfujják a trombitát...”

Kováts Sándor IV. éves, Pápa

»Vidd el ezt az üzenetet:
Lesz még tavasz,
Lesz még kikelet.«

I.

Táltos paripákon szálltak ők. Felettük a kék égbolt, alattuk a mélység. Keményen ültek a lovon s csillagok közt, Csaba-királyfi útján úgy jöttek ők...

Felém szálltak. A lovak patái mind közelebből dobogtak. Mindjárt elérnek... Már itt is vannak... Istenem, ők azok! Csaba királyfi s a többiek...

Hozzámérték. Fölemeltek s a felhők országútján, a szelek szárnyán, elindultunk.

II.

A Felvidéken szálltunk le. Szép volt minden. Hátunk mögött a Duna kígyózott, messze előttünk hegyek emelkedtek. Harmatgyöngyök ragyogtak a fűszálakon. A légben ezer kis madár dala hangzott. Szólt a kürt. Hangja messze, messze szállt.

Tratatata... tratatata...

Fáradtszemű, őszhajú magyarok emelték fel csüggedt fejüket. A fiatalok kaszát egyenesítettek. Lázasan készülődtek. A tábor pedig egyre nőtt.

Elindultunk. Diadalmenet volt az utunk. Mindenütt vártak már reánk. Megtört hátú aggastyánok, daliás, tüzesszemű ifjak csatlakoztak hozzánk. A tábor moraja fenyegetően hangzott messze. Így nyomultunk — előre!

Tratatata... tratatata...

A Felvidék felszabadítva. Tovább... tovább... Fáradtak voltunk mindnyájan, de szemünk ragyogott s erősen szorítottuk kezünkben az acélt. Hallottuk szívünk hangos, boldog dobogását. Szemünk előreszegeződött s mentünk tovább, arra... arra Erdély felé. Nincs megállás. Kürtös fújd!

Tratatata... tratatata...

Homlokunk izzadt. A harc kimerített bennünket. De elfelejtettünk mindent s csak néztünk előre — arra!

Mindent elsöpörve, fergegként zúdultunk az ellenségre. Ernyedt tagjainkba új erő szállt. Izmaink keményen megfeszültek. Vonásaink megmerevedtek. Torkunkból rekedt kiáltás tört elő. Nincs itt kegyelem! A holtak tetemein büszkén rohant el seregünk...

Elcsendesedett minden. A tábor pihenni tért. A hold előbujt a felhők mögül, beüzüstözve mindent, megvilágítva a nyugvó tá-

bot. Meghatottan estem térdre. Hála néked Istenem! Győzött az Igazság!

Az égre néztem. A pajkos szellő meg-meglobogtatta hajfürtjeimet s szememben két könnycsepp ragyogott.

III.

Felébredtem. Álom volt az egész, csodaszép álom. A jelenre gondoltam. Vajjon, Csaba királyfi útján elindulunk-e mi egyszer?

Én hiszem, hogy leszünk mi még nagyok, szabadok. Támadjanak bár minden felől reánk elleneink, lerázzuk, rabbilincsünk, mert érzem, tudom, hogy mindnyájan ott leszünk...

Ha megfujják a trombitát.

Mit látok az utcán ...

Békés Géza I. éves, Sárospatak

Forgatja a Halál az életkereket,
Láttam egy nagy utcán egy kicsiny gyereket.
Ruhája sár-poros s kiált keserveset,
Végigsír az utcán: »nem tom' merre megyek?«
Rémülten körül néz, megered a könnye,
Orcája maszatos, járni sem tud könnyen.
Tétova szemekkel sír a hosszú utcán,
Források buzognak lelke fájó kútján...
Ilyenek vagyunk mi, eljátszunk a sárba',
Hej, mennyi időnk megy léhaságra, kárba!!!
Gyermekjáték után serdül már a lélek,
Te is, Ő is, én is, egyszer feleszmélek:
»Istenem, Jézusom, jaj, hol is, hol vagyok?
Nem tudva a járást, egyhelyben maradok.
Tétován bámulok... könnyeim esője
A föld nagy porának lesz a letörlője...
Megtisztul a lelkem, elmul mint egy álom
A bűn s szemem előtt Jézusomat látom,
Két keze kitérve, lelket áldóan
És szól: Jöjjetek hozzám mindannyian!!!«

Őszi rózsza

Bali Vendel V. éves, Baja

Rózsza nyílik kiskertemben,
Fehér őszirózsza.
Könnyes szemmel nézem őket...
Nem tehetek róla.
Pedig nemrég mosolyogtam,
Ha szép rózsát láttam,
Kiskertedben nyíló rózsát,
Mikor arra jártam.

Kiskertedben mind elnyilt a
Fehér őszirózsza.
Az utolsót ráfektették
Gyászos koporsódra.
Nem tudom én elfeledni
Azt a gyászos órát...
Amíg élek siratom a
Fehér őszirózsát.

Öreg cigány útnak indul

Merényi Kató V. éves, Dombóvár

Éjszaka van... Csendes a földön minden, álmodik a világ. Valahol néma, zöld erdő mélyén, sűrű, vad bokrokon túl, ott, ahova csak a kis madárka szállhat be, vörös láng szökik magasba. Öreg cigány bámul a tűzbe. Éjfékete fürtjei összeolvadnak a sötétséggel, ruhája rongyos, fekete állát tenyerébe hajtva, nézi azt a végtelen fényt. Minden olyan, mint tegnap volt és mégis más... Ragyog az ég úgy, mint tegnap, megszokott ezüst fényt szór le a hold a zizegő avarra, épp úgy pattog a tűz, mint tegnap, éppen úgy nincs vacsora, mint tegnap sem volt s mégis más minden. Fellette csendesesen suhan el egy madár, az öreg nézi; nézi s a szeme könnybe lábad. Így suhant el ő is... tegnap... Valami álomszerű kép jelenik meg előtte... Fekete csillogó szemű leány, ajkán soha el nem haló dallal, állt a tűznél és együtt nézték a fényt. Telve volt a lég a nyári esték édes illatával, telve volt a szívük mosolygással... Ők ketten egymásnak éltek, az övéké volt az erdő, a virág, a madárdal — legalább is az öreg így gondolta.

Tegnap este ismét ketten voltak a tűznél, valahol fülemüle dalolt, s amikor ő nem is gondolt semmire, megrezzen a bokor. Nem hallotta már az éj zenéjét, a lelke megremegett. Nem a félelemtől, — még életében sohasem félt, — de a lelke mélyén ott érzett valamit s az nagyon keserű volt. Szinte gépiesen ragadta meg a földön fekvő baltát, s mellette Anita megrezzen, hirtelen ragadta meg a kezét, s az öreg ettől az érintéstől megborzadt. Sohasem érezte még ilyenek leánya kezét. Az agyán átvillant valami halvány sejtés. Hogyan, már nem helyes, amit ő tesz? Hogyan, csak nem ismeri a világot, az embert Anica? Ez az, amitől úgy félt.

Előtte magas, szélesvállú férfi állt, mosolyogva nézett Anicára: »Eljössz-e hát velem, amint megigérted?« — hangja határozottan csengett. S míg Anica némán bölintott, belőle kitört a vad, dacos ifjú cigány, az a régi, aki bár testben megöregedett, de a lelke ifjú még. Fellángolt benne az apa féltése leányáért, s felémelte a fejszét. Oldalt nézett. Ott állt Anica sápadtan, majd hirtelen felugrott s az idegen elé állt. S abból az erős kézből kihullott a fegyver. Mert akit védeni akart, nem fogadta el, akiért küzdeni akart, megküzdött magáért. Megérezte, hogy a régi Anica nincs többé, hogy ő sem földre szállt angyal, csak ember, hogy a szíve már nemcsak az édesapjáé, hogy valamikor, amikor az ő szívébe vésődött a szülein kívül egy másik kép, is, akkor a szülei nem tartóztatták. Aztán félreállt, szétnyitotta a két bokrot, mely elzárta a kis kunyhót, mutatta az utat. »Apám, jöjjön velünk palotába, hisz nem leszünk messze innen, ott, azon a dombon van a kastélyunk!« — S az öreg a fejét rázta. A bokorkapu bezárult,

lágy esti szellő suttogott az öreg cigány fülébe, mesélt, mesélt s ő nézte a hamvadó tüzet, a hegedűje felsírt a kezében.

Tegnap volt... Ma este már nélküle rakott tüzet, ma este nincs, ki megvesse a szalmaágyát... ma este... a Hold remán járja a megszokott útját, ezüst fényét nézi a fűszál harmatcseppjében, s ma este útra kelt az öreg cigány. Megy hegyen-völgyön, tüskén, bokron, akadályt nem lát maga előtt, hangtalanul járja az úttalan utakat, s a szíve hangosan ver. Csillogó ablakú kastély a cél. Csendesen mosolyog. Előtte magas köfal áll. Nem akadály ez sem! Felkúszik a tetejére, elfelejti, hogy már nem a régi ifjú, elveszti az egyensúlyt, leesik. Minden tagja megsérült. Mit bánja ő ezt, tovább megy... körötte suttoznak a park sötét fenyőfái, s az öreg úgy hallja, mintha róla beszélnének, hogy nem boldog, hogy visszatérne. A kastély csillagszemei lassan kialszanak, az öreg megáll, halkan végighúzza a vonót a hegedűn. Húzza, húzza, úgy, ahogyan csak ő tudja, beleönti a lelkét, az utolsó sóhaját, s azt a drágagyöngyöt, ami a szemében fénylik. Talán nem hallja senki, de ő még mindig játszik, de egyszerre ott a zúgó, sötét fenyők alatt elhallgat a hegedű... az öreg cigány útrakelt, még egyszer, utoljára, de most a lelke szállt, minden akadályt áttörve, a csillagok fölé...

Benn pedig, a lehunytt szemű zsaluk mögött, mosolyogva álmodott Anica. Álmodta az erdőt, a kis kunyhót, a tüzet s megálmodta a valóságot, a síró hegedűt, az atyja kezében...

Hiába, ilyen az élet

Wéber István IV. éves, Szeged

Fásultan állok egy este a Gazdasági Vasút állomásán. Hideg van. Közeledik a tél. Fázósan húzom össze télikabátomat és a kerékpáromnak támaszkodom. Nézem a kivilágított kocsikat, melyekben csak itt-ott lézeng egy-egy utas.

Mit nézek? Mit akarok itt? Mit keresek?

Az életből akarok látni valamit!

Ott egy férfi siet nagy csomagokkal. Emitt egy rendőr jár fel s alá. Majd egy fiú jön kerékpárral, nagy csomó ujságot hoz. Felét leadja és tovább siet. Mindjárt felhangzik az ujságarús kiabálása. Mindenki dolgozik, hogy megkeresse a kenyerét.

— Ez az élet? — kérdem magamtól.

A lárma és szaladgálás között egy ember tűnik fel nekem. Negyven-negyvenöt év körüli ember. Fázósan támaszkodik az indóház falának. Valami csavargó féle. Gyűrött kalapja mélyen a szemére húzva, foltos és rongyos kabátja állig begombolva.

— Vajjon mire gondol? Miből élhet? Hol éjszakázik?

* * *

Mintha tudná, hogy gondolataim velem foglalkoznak. Hozzám lép. »Ugye, úgy van, fiatal úr!« — Ránézek. — »Látja, néhéz ma megélni. Ma mindenki maga viszi a csomagját, nem úgy, mint régen. — A jó békevilágban csak ennyit mondtak: »Gyűjjön bácsi, fogja a csomagomat.« De ma!? — Azért ma is vannak úri emberek. — Ugye igaz?

— Igaz — feleltem.

— Tegnap itt az állomáson szóltam egy embernek, hogy majd megváltom a jegyét.

— Megváltja biztosan?

— Bízva csak rám az úr. Azután kaptam tőle ötven fillért. Ez úri ember volt. Nem igaz?

— Igaz.

Látja fiatal úr: Hiába ilyen az élet. — Azért én nem panaszkodom, csak rosszabb ne legyen.

Az ember, ahogy jött, eltávozott.

Ez igazán tudja, mi az élet, azért nem panaszkodik.

A rendőr és a rikkancs élete robot a mindennapi kenyérért.

E csavargó élete igazi hiába élet.

Verseskötetem első lapjára

Balogh Béla IV. éves, Budapest

Egyszerű érzelmek halkszavú húrja
 rezdül meg szívemben újra meg újra.
 Halkszavú húroknak lágy melódiája
 összeolvad zsongó dalharmóniába
 s szárnyrakél a hárfán, halkan zeng a légbe,
 akkordja nem jut el mindenki szívébe,
 de aki csak egyszer megérti, átérzi,
 annak a szívében azt az érzést kélti,
 minthogyha ő lenne a hárfa, a zene,
 s a búval, örömmel ő lelke vón' tele.

Minden kis dalomba a lelkemet öntöm,
 vágyaimnak árját is dalomba döntöm.
 És az érzelmeim vággyal keveredve
 nem törnek fel torony-magast az egekbe,
 hanem elsímulnak, mint a szelid tenger,
 hogyha nagy, kék vize minden fodrot elnyel.
 Szerény dalt dalolok, csak úgy dudorászva,
 s egyszerű, halkszavú hangszerem a hárfa.
 Nem is másnak dallok, — kevés ki megértse, —
 hanem önszívemnek könnyebbülésére.

Diákéveitek legszebb emléke Lapunk lesz.

Padon és villamoson

Steinbach Attila III. éves, Esztergom

Valamelyik nap István király havában az egyik budai fapadon üldögéltem. Ujság volt a kezemben és ha jól emlékszem, éppen Kosztolányi tárcáját olvastam. Közben egy idősebb vidéki bácsi telepedett mellém. Eleinte szótlanul ült. Pipázgatott. Egyszer-csak minden bevezetés nélkül beszélgetni kezdtünk.

— Mondja csak fiatal barátom, oszt miféle sipka ez a fején?

— Ez az ...-i tanítónövendékek diáksapkája, bácsi.

— Vagy úgy! Az én fiam is diák. Most otthon van, de úgy fordul nem soká!

— Aztán, — ha már erről beszélünk, — jól tanul a maga fia?

— Ollan a feje, akár az apámé!

— Milyen iskolát látogat a fia?

— A kérem — a helyett, hogy folytatta volna, merően nézett előre. Majd, mint akinek hirtelen jobb gondolata támadt, így folytatta:

— Nézze csak, ott jön az asszony! Má mék is! — azzal elment. Még csak arra sem volt időm, hogy elbúcsúzzam tőle.

Kis idő múltán ismét foglalva volt a pad. Egy fiatal házaspár ült mellém. Jó sokáig hallgattak. Látszott rajtuk, hogy valami történhetett köztük. Végre a férfi törte meg a csendet.

— Nem tűröm az ilyen circuszt. Érted?! — Majd pár pillanaty szünet után folytatta. (Én persze ujságot olvastam.)

— Máskülönb pedig, ne ülj itt mint valami fadarab. Utóvégre is nekem több jogom volna a haragra.

— Én nem haragszom — veti neki oda a fiatal asszony.

— Én sem.

Most azonban erős »rövidzárlat« állhatott be közöttük, mert tíz percig teljesen némának mutatkoztak mindketten. (Ezalatt tényleg olvastam.) Majd ismét a férfi szólalt meg elsőnek.

— Ha nem haragszol, akkor miért hallgatsz?

— Én nem hallgatok. Te hallgatsz! — most azonban azt hiszem, teljesen elszakadt a »szívvezeték«, mert a férfi határozott hangon csak ennyit mondott:

— Akkor válunk!

— Jó, váljunk. — Felálltak, majd lassú léptekkel eltűntek a legközelebbi mellékutcában. A következő percek eseménytelenül teltek el. Unatkozni kezdtem. Gondoltam, jó lesz hazamenni. Fel-szálltam tehát a legközelebbi villamosra. Kint maradtam a peronon. Eleinte egyedül voltam, később azonban egy uriaszony szállt fel. Ő is kint maradt. Valamelyik fordulónál szokatlanul nagyot zökkent a kocsi s én megtántorodva ráhágтам az asszony lábára. Természetesen azonnal bocsánatot kértem ügyetlenségemért. Úgy látszik azonban, meg sem érezte, hogy a lábára ta-

postam, mert midőn észrevette, hogy hozzá beszélek, így szólt:

— Kérem?

Ismételten elmondtam mindent, s így fejeztem be:

— Reményelem, nem okoztam nagy fájdalmat? Bocsásson meg, igazán nagyon restelem és sajnálom.

— Igen-igen! — szakít félbe az asszony, — így történt a multkor is. Valaki rálépett szegény Pistim lábára, mikor kint sétáltunk a Dunaparton, aztán... — nem írom le mindazt, mit mesélt. Túl hosszú litánia volna. Csak röviden jegyzem meg, hogy a Pisti csonthártyagyulladását kapott és meghalt szegény.

Tizenhat pengő volt a temetési költség... háromszázötven pengőért vette a férje a párisi kutyakiállításán... valódi japán fajpincsi volt szegény...

Hazaérve, vacsora után azonnal lefeküdtem. Éjjel »Pistiről« és háromszázötven pengőről álmodtam, (sajnos, tényleg csak álmodtam).

† A viszontlátásra

Juniusi est játszott a néma csend hárfáján. Teljes pompájával ragyogott felettünk az ég néma kupolája s úgy tűnt fel nekem, mintha egy titokzatos mennyei korona borulna a tájra, melyen a csillagok úgy ragyogtak, mint valami tiszta gyémántkövek.

A szellő pihent, csak néha mozgatta meg a hársfák friss lombozatát s olykor egy-egy búcsúzó melódiát vitt más tájakra.

Búcsúzni jöttünk össze az intézet komor hársfái alá, mert elhangzott már a Tedeum. Szemünkből a vakáció örömsugarai csillogtak s nem gondolta volna senki, hogy még jönni kell egy őszi szélnek, mely két társunk halotti melódiáját fogja fülünkbe sügni.

Meleg kézszorítással elbúcsúztunk egymástól s az est titokzatos csendjébe vegyült e szó: — viszontlátásra! —

*

És most ismét itt vagyunk.

Várunk valakit, akivel még nem szorítottunk kezét; Kurcz Jánost és Nagy Kálmánt. De ők már nem jönnek, mert a halál bánatos lobogóját lengeti a fáradt őszi szél s szívünkbe súgja minden lehullott levél, hogy már csak lelkük él.

Virágkoszorús éltüket vaskezekkel összeroppantotta a halál, de szenvedésteket váltsa fel az édes nyugalom s legyetek oltalmazóink az örök haza Uránál.

Isten veletek Testvéreink! — Isten veletek! — A viszontlátásra! —

Huszár Pál IV. éves, Baja

Ha elfáradtál a tanulásban, felüldíti lelked a Tanítójelöltek Lapja.

Az öreg Bedő...

Mertse Leonidás II. éves, Nyiregyháza

Meghalt az öreg Bedő, szállott a hír a faluban. A kapuban két asszony áll. Beszélgetnek.

— Tudja, mi az ujság, Fazekasné? Az éjjel meghalt András bácsi, a presbiter. Kár az öregért, nagyon jó ember volt, jószívű, adakozó és vallásos. Az Isten nyugosztalja. Az Úr is az ilyen jó embereket szólítja magához. Itt van ez a Füredi Jóska, részeges, korhely, templom helyett inkább a korcsmát járja, úgy megy haza négykézláb, otthon aztán a feleségét szidja és a gyermekeket megveri. A jó Isten mégis ezt hagyja itt. Nem hogy ezt vitte volna el inkább.

— Ja, lelkem Domákné, magjavulhat ám még ő. Hej, Bedő sem volt ám jobb a Deákné vásznánál. Tudom, már én akkor nagy lány voltam, meg anyámék is egyre sűrűn mondták: »ez az András megint verekedett« aztán belekötött Tóth Balázsba. Ej, nem jó vége lesz ám ennek. De egyszer csak megváltozott és nem hallatott magáról. Anyám mondta egy téli este, hogy lett belőle ilyen istenfélő, jámbor ember.

— Úgy volt, hogy egy reggel a Gergely fiával kiment a határba kukoricát töltegetni, úgy aratás felé járt az idő, hirtelen beborult és nagy fekete felhő jött Dorozsma felől.

— Hé, Gergő, erigy csak és a subát tedd a kocsiülés alá, mert mindjárt lesz ám valami, aztán gyere ide gyorsan az eperfa alá.

Gergely szaladt, de már akkor ott volt a vihar szaga. A vilámok egyre sűrűbben csapkodtak. A lovak ágaskodva horkoltak félelmükben. A fiú már alig volt több, mint 6 lépésnyire a kocsitól, amikor irtózatos erővel a lovak közé csapott a villám. Gergely és az egyik ló elbukott, a másik fékét elszakítva rohant a falu irányába. Az apa a fa alól csak néz, a fiú s a ló is elbukik... majd elordítja magát Gergő, de hangját túlharsogják a villámok és a mennydörgések pokoli zaja. S mikor szavára nem jött válasz, valami nyugtalanság vett rajta erőt és szaladt a fia felé. Ott fekszik viaszsárga arccal, szederjes színű ajakkal fia, egyetlen sarja családjának. Oda megy, durva kezét végighúzza fia homlokán.

— Fiam, Gergely fiam, mi van veled?

A fiú nem szól egy szót sem, csak nyögve, lassan, vontatottan lélezkzik.

— Még él, hiszen lélezkzik — kiált az apa. Rémulten leborul fia mellé és imádkozik.

— Istenem, tégy velem csudát. Nem emlegetem többé káromlásra neved, istenfélő, jámbor ember leszek s korcsma helyett házadba fogok járni. Bocsáss meg nekem, bűnösnek, vagy csi-

nálj velem, amit akarsz, csak fiamat, csak fiamat, őt hagyd meg nékem.

Közben nagy csöppekben megered az eső és dől a földre, mintha kannával öntötték volna fent. Az apa csak ott térdel, imádkozik összekulcsolt kezekkel a zuhogó záporban. A fia ott fekszik mellette, a hús zápor csapkodja arcát. Gergely lassan kinyitja fekete szemét s apjára néz hosszan, bámulja imádkozó apját, majd alig hallható hangon megszólítja:

— Apám, édesapám ..

Az apa megrázkódik a hangra, megöleli és megcsókolja fiát s ölje kapja s szalad vele a falu irányába.

András egészen megváltozott, korcsma helyett a templomba ment s imával kezdte a napi munkát s volt is Isten áldása munkáján.

— Jaj, de én már megyek is, mert az ebéd még otthon nincs sehogy, én meg elbeszélem itt a sok időt. Majd ha ráér, jöjjön át, mondok az öregről mást is. Isten áldja meg Domákné.

Ábránd

Berta Juliánna IV. éves

... Mintha egy homályos álom
Ringatna suhanó szánon ...
Mintha ezüstcsengő hangon,
— Kisérve halkszavú lanton —
Angyalok énekelnének.

... Mintha szellő puha karján,
Vagy a futó felhő szárnyán
Tovasuhannék az égen ;
Mintha nagyon, nagyon régen
Lettem volna oly bánatos ...

... Mintha tündérbertben járnék,
Rózsafáról rózsát vágnék ...
Tövistelen, fehér rózsát,
Piros, sárga, kacér rózsát
Gyűjtögetnék az ölemben ...

... Mikor a nap reámvirrad,
Mintha csupa rozsaillat
Táncolna, röpülne vigan
A légtelen ... Ez a vad iram
Átjárja, betölti lelkem.

... Mintha az élet nevetne ! ...
Mintha csak rózsza teremne ...
Mintha szívem, lelkem álma
Sorra, mind valóra válna :
Pedig csak rám mosolyogtál ! ...

Volnék bár ...

Dobsa Julianna IV. éves, Veszprém

Volnék bár hatalmas szikla,
Mely magas hegytetőn áll ;
Volnék bár esteli szellő,
Vagy égen vonuló felhő :
Mert annak semmi se fáj!

Volnék bár daloló madár,
Amely a felhőkig száll ;
Volnék bár cikázó villám,
Vagy bogár a rózsza szirmán,
Mert annak semmi se fáj!

Volnék bár csobogó patak,
Vagy virág a magas fán ;
Vagy döngő, kegyetlen szélvész,
Mely alatt minden szép elvész :
Mert annak semmi se fáj!

Volnék bár minden, mit adhat
A kincses, virágos táj ;
Hiába lenne meg vágyam,
Csak sirnék a rózsás álmon :
Mert nekem minden úgy fáj!

Varjútojások

Steiner László IV. éves, Szeged

A reggeli nap hamvas aransugarai belecsillantak az öreg Duna kék tükrébe. A csacsogó habocskák pedig bukdácsolva kacérkodtak a bohó napsugárral. A víz fölött karcsú sirályok lestek az apró halakra. Lecsaptak, aztán felröppentek és eltűntek ott, hol a víz, a levegő, a napsugár, az erdő egy színben ölelkeztek.

Zsongó, illatos reggel volt. A természet zenéjébe a vízimalom forgó kereke vert egyhangú taktust. Csak a parti Nagyerdő fáin tányázó varjúkolónia rekedt károgása csalt disszonáns hangokat a természet koncertjébe. Kora reggeltől késő estig ez a fekete-dolmányos, károgó nemzetség kerengett az erdő fölött. Fészük pedig ott éktelenkedett az öreg tölgyek legfelső ágain. Minden fán négy-öt rozoga, agyagtapaszos varjúlakás és belőle félig csupasz nagyszájú varjúfiókák tátogtak — éhesen — kifelé.

Ezek figyelésével szórakozott sokszor a kis Kovács Pista, a molnár fia. Most is sóvár szemekkel ült a szolgahajó orrán és számlálgatta messziről az ingó varjúfészkeket. Úgy ismerte már a Nagyerdőt, mint a tenyerét. Ha apja és a legények benn voltak a malomban, ő gyakran beült a kis ladikba, kievezett a partra és órákhosszat barangolt a bozót között madárfészkek, mókuslakások után. Szép tojásgyűjteménye is volt már a malompadláson; mert ott őrizte a féltett kincseket. Csak varjútojás hiányzott még a gyűjteményből. Pedig erre fájt legjobban a foga. Nem volt a faluban senkinek varjútojása, mert a fészkek olyan helyen voltak, hova nem merészkedtek fel a legvakmerőbbek sem. De Pistának varjútojás kellett mindenáron. Szólt is az apjának egyszer, de az eltiltotta. — »Pista, föl ne merészkedj a varjúfészkek után. Letörök alattad az ág, leesel és kitöröd a nyakad.« Pista behúzta a nyakát és nem is említette többet. De titkos vággyal sóvárgott a varjútojások után.

Más pedig jó alkalom kínálkozott. Egyedül volt a malomban. A kereket apja leállította, mielőtt a legényekkel kivitte a lisztet. Neki csak őrizni kellett a malmot. Már a horgászást is megunt. Felmászott a padlásra és számlálgatni kezdte tojásait. Volt köztük mindenféle, csak az az átkozott varjútojás... Gondolt egyet. Itt az alkalom. Apa nincs itt, gyerünk az erdőbe. Leoldotta a kis ladikot és kievezett a partra. A ladikot kihúzta, hogy a víz el ne vigye és nekilátott a tojásszerzésnek.

Néhány száz lépésre a parttól állt egy öreg tölgy. Vén ágai terebélyesen terpeszkedtek széjjel a fiatalabb tölgyek felett. Egyik ágába azonban nem régen villám csapott s az most szárazon, derékbátörve, hegyesen meredt az égnek.

Pista lehúzta csizmáját és nekirugaszkodott a tölgynek, melynek tetején vagy tíz fészek himbálódzott. Lassan, ügyesen kú-

szott ágról-ágra, mindig följebb. — Csak az ágak vékonyodtak egyre... De már közel volt a cél. A villámsapott ág felett két varjűfészek tűnt elő. Ha az egyiket eléri, akkor... Jól kinyújtotta a kezét. De még nem érhetette el. Még följebb kell menni. Csak egy kicsit. A vékony ág hajlott, himbálódzott, de a fészek már... már majdnem a kezében volt.

És ekkor megreccsent az ág. Ijedten kapott hátra. De már későn.

* * *

Estefele Pistát hiába kereste apja a malomban. Kis ladikját ott találta a parton egy bokor tövében, félig kihúzva. Sokáig kiabálta nevét az erdő homályába, de csak az üres visszhang felett vissza s a tölgyek tetején valamely varjűpár civódása hallatszott.

* * *

Harmadnap találta meg Kovács Pistát a grófi vadász holtan, felnyársalva a villámsújtott ágon. Kezében még ott szorongatta az üres, szétesett fészket. Felette egy varjű ült az ágon és rekedten tátogatta fekete csőrét:

Kár... kár... kár...

Az óceán szigete

Gilicz Kálmán IV. éves.

Keblem az érzések ócéánja ;	Egy eltévedt bárka nimfáinak
Játszanak vele pajkos viharok,	Önmaguk bátorító dala ez
Ha csenddé csitul e kemény orkán	S a kopott elhagyott szigeten
Oh, jaj! Én meghalok, én meghalok!	A csendből zszibongó lárma lesz.
Egyetlen sziget ez ócéánban	S óriássá növi ki magát
Szívem. Most parlagon hever. — Ami	Percek alatt vágy, érzelem és rom,
[sok —	Mint nyári langyos eső után
Nem köt ki ott csónak és hajó,	A szántóföldi rakoncátlan gyom.
Hiába zúgnak orkánok, viharok.	
Csak néha-néha gyilkos ködben	Túlnöve ködön ráhajolnak
Mikor a ködlépcsőn az angyalok	Szines boltként a tévedt bárkára
Parancsot hoznak, választ visznek,	S maguk feledve úsznak tovább,
Szállnak feléje gyönyörű dalok.	Csókot szórva a jövő napsugárra.

Keblem az érzések ócéánja ;
 Játszanak vele pajkos viharok,
 Ha csenddé csitul e kemény orkán
 Oh, jaj! Én meghalok, én meghalok !

Magad károsítod, ha nem járatod a Lapot!

Napraforgó vagyok

Baumann Károly IV. éves, Szeged

Napraforgó vagyok,
A Nap felé fordítom arcom.
Ő érlel engem,
S szeretnék hozni sok, nagyon
Sok szeretetet — s jóságmagot.

S szeretném ha az érlelő meleg után
Nem zúzódna össze az Őszi Malomba'
Hanem én összehordanám egy halom-
[ba.

Aztán válogatnék közülük számtalan
Fehér s jó magot,
S adnék belőle nektek, másoknak,
[Neked

Amit Ő érlelt s adott.

Ó, de szeretném javát elosztani.

Hogy meg tudja mindenki,
Mily gyönyör szeretetet kapni.

Én már tudom milyen
Az összetört mag, szétmajsolt kez-
[dett élet,

Tudom milyen az üres lélek
S azért sokszor félek,
Hogy nem tudok jóságot adni,
Mert kiveszett belőlem.

Pedig hányszor Ti voltatok a Zúzó-
[Legények...

Elégettétek a balzsamos Magot,
Bár én esdettem s kértem:
Érni, érlelni, élni hagyjatok,
Én napraforgó vagyok!

Nyár után

Nagy Lajos III. éves, Budapest

Magam vagyok az erdők mély ma-
[gányán,
Néma csend gubbaszt búcsúzó lom-
[bokon,
Nincsen madárdal, nincsen virágillat,
Napsugár sem játszik fán s virágokon.

Oly szomorú, elhagyott, árva minden,
Búcsút se' vett, úgy illant tova a nyár,
A sápadt Nap bár fenn az égen,
Mégis kihalt, borongós, sötét a táj.

Hová lett a virág, a dal, az élet?
Zöld lombokról a daloló csalogány?
Hol a patakzaj? ... Hiába kérdem ...
Hideg ősz jött a mosolygó nyár után.
... (Őszi szélben nevet, kacag a halál).

Lapzártakor vettük a hirt, hogy hazánk nagy fia:

gr. Klebelsberg Kunó dr.

volt vallás- és közoktatásügyi miniszter meghalt. Mint leendő tanítók hálával és szívből jövő elismeréssel hajtjuk meg zászlónkat érdemei, nagysága s az előtt az ember előtt, aki a mai viszonyok mellett 5000 tantermet építtetett.

Gyászolunk nemzetünkkel, tanítóságunkkal együtt, de vigasztal az Ő gondolata, hite, vele együtt hiszünk Magyarország kulturfeltámadásában.

1		2	3	4	5	6	7		8	9	10	11	12	13		14
		15							16							
17	18		19					20		21					22	
23		24		25			26		27		28			29		
30			31		32	33				34			35			
36				37		38						39				
40				41	42		43				44			45		
46			47			48				49			50		51	
		52							53							
54	55		56					57		58					59	
60		61		62			63		64		65			66		
67			68			69			69/a	70		71	72			
73					74						75		76			
77				78							79	80		81		
82			83			84	85		86	87			88		89	
90																

Vizszintesen: 1. Világhírű drámaíró; 15. Vonaton van alkalmazva; 16. Falevélen van; 18. Igekötő; 19. Nemes gáz; 21. Női név; 22. Kicsinyítő képző; 23. Tagadószó; 25. Mangán vegyjele; 26. Friss; 28. E. Ó.; 29. Pásztoristen; 30. Birtokos névmás; 32. Nem tart magánál; 35. Dátum; 36. Ázsiai fenssik; 38. Férfi név; 39. Ilyen madár is van; 40. Adó-féle; 41. S. M.; 43. Nem híz; 34. Olasz folyó; 45. Ellenállóvá tesz. 46. Földmunkás igéje; 47. Csillag — közismert idegen szóval; 49. Gyűjtőpersely; 51. A. I.; 52. Volt megyénk; 53. Más ország belí; 54. Kis víz; 56. Kereskedelmi alkalmazott; 58. Ősi magyar név; 59. Véd. 60. Halogén elem. 62. Klasszikus kötőszó; 63. Ilyen a fa árnyéka; 65. Rangjelző szó; 66. A két kun vezér egyike;

Függőlegesen: 1. Az 1. vizsz. műve; 2. A, a, a; 3. Him állat; 4. Az oxigén is ez; 5. Francia folyó; 6. Ókori nép; 7. Mutatószó; 8. Király — olaszul; 9. Levélnek van; 10. Nem velem; 11. Lámpa-körte; 12. Női név; 13. M. T.; 14. Hires pápa; (Szent István) 18. Irodalmi műfaj; 20. Hires kávé-kiviteli város; 22. Régi büntető eszköz; 24. M. E. A. M; 26. Ige — múlt időben; 27. Somogy megyei járásszékhely; 29. Rágcsáló; 31. D. N; 33. Francia névelő; 34. L; 35. Kicsinyítő-képző; 37. Magyar kerékpáros; 39. Város Alsó Egyiptomban; 42. A francia forradalom vezére; 44. Te is az vagy! (ha fiú vagy!) 47. Dohányos igéje; 48. Nyílás; 49. Vissza állati lakás; 50. Levegő — latinul; 55. Város Dél-Oroszországban; 57. Növény; 59.

67. Homeros műve; 69/a. Latin ket-tős magánhangzó; 69. személynév-más; 71. Ekezettel: jó az ilyen ré-tes; 73. Átvesz ellentéte; 74. Hires magyar hegedűművész; 76. Muta-tószó; 77. Ekezettel: hőemelkedés; 78. Igeköthő; 79. Idegen névelő; 81. A. D. T; 82. = 59. vissz.; 83. Rá-dió része; 86. Párizsban sok van; 89. Tiltószó; 90. Útlevél nélkül át-lépni tilos!

Ha volna neki megtenné; 61. Portu-gál hajós; 63. Hű—máskép; 64. ETC; 66. Női név; 68. A jószívú teszi; 69. Időhatározó; 70. Latin kötőszó; 72. Olasz skálahang; 74. Shakespeare-alak; 75. Lóversenyeiről híres; 78. Női név; 80. Német felkiáltás; 83. Kettős mássalhangzó; 84. Olasz skálahang; 85. Arány — franciául, fo-net.; 86. Névelő; 87. Búcsúszó; 88. Keleti uralkodó, fonetikusán.

Beküldte: **Gosztola József** III. Csurgó.

Az 1. számunkban közölt keresztretjvényt helyesen fejtették meg: Pigniczky Irén V. éves, Dombóvár. Rózsa József V. éves, Eger. Gosztola József III. éves, Csurgó. Komsa Károly V. éves, Fekete István IV. éves, Szeged.

Megfejtést beküldtek még: Nemes Antal, Pápa. Posch Gy. Tivadar III. éves, Domina Imre III. éves és Kiss Árpád V. éves, Szeged.

A jutalom-könyvet sorsolással Gosztola József nyerte.

A helyes megfejtés ez:

Vízszintes: 1. Fő; 2. Koppenhága; 10. Du; 12. Lé; 13. Ambrus; 14. La; 16. Zit; 18. Ii; 19. Alt; 22. Mió; 24. Raj; 25. UTE; 26. See; 28. Ri; 30. Va; 32. Úz; 33. Triás; 35. Sarc; 36. Óléti (Itélő); 38. Aó; 40. Jó; 42. El; 43. FBO; 45. Ica; 47. Ohm; 49. Éle; 50. Ien; 51. Pej; 52. Kin; 53. Res (Ser); 54. Zr; 56. Ki; 59. Bz; 60. Italo; 62. Homo; 63. Nárut (Turán); 65. Da; 67. Re; 68. Ké (ék); 70. Akó; 72. Kún; 73. Lót; 75. Tör; 77. Hol; 78. Ir; 80. Mól; 83. Si; 84. Ancona; 87. Et; 89. Óz; 90. Matematika; 91. Hó.

Függőleges: 1. Fű; 2. Kéz; 3. Patak; 4. Pm; 5. Ebi; 6. Nri; 77. Hu; 8. Ásató; 9. Alt; 11. Út; 15. Mi; 17. Ir; 20. Le; 21. Te; 22. Metafizika; 23. Cri (Iró); 26. Szé (ész); 27. Etileszter; 29. Ian; 30. Vaj; 31. Aró (óra); 32. Ülő; 34. Róbert; 37. Telebú; 39. Ecet; 41. Ohio; 44. Ön; 45. Ip (Pi); 46. Aj (Ja); 47. Ok; 48. Mn; 49. Ér; 55. Ila; 56. Kór; 57. Ime; 58. Mák; 61. Adó; 64. Rét; 66. Mulat; 68. Római; 71. Kő; 72. Ko (Ok); 74. Tó; 76. Öl; 77. Hím; 78. ICM; 79. Roa; 81. Lea; 82. Nő; 85. Ne; 86. Nt; 88. Ló.

R. I. Eger. Keresztretjvényed tele van ékezet hibával. Nem elég, amennyit te írsz. Pl. 19. . . . .é, 46 . . . . .tó, Ki találja ki ebből, hogy ez eszperantó akar lenni? Nem elég . . . . .Títuló . . . . .semán . . . . .ram, hanem magyarázó szavakat kell utána tenni: folyó (Ga-ram), bibliai nevezetességű hely (Getsemán). Mondd meg, mi volt az a titokzatos Títuló, legalább ennyit el kell árulnod. Csak annyi pontot rakj ki, ahány betű hiányzik. — **Ez minden keresztretjvény beküldőnek szól.** — **W. I. és P. L. Szeged.** Fogalmatok sincs róla, hogyan kell be-küldeni keresztretjvényt, hogy az nyomdai célra használható legyen. Talán jó lenne. — **K. Á. Szeged.** Tárgyi hibák is vannak benne. Te sem magyarázol mindenütt. Eltettem. — **B. V. Baja.** Eltettem, de nem biztat-lak. Egyik elég jó. Másik?! Ilyet ne írd, hogy Ózd bányahely, mert én ózdi vagyok és mindjárt mondom rá valamit. A MÁV pedig vasúti tár-

saság és nem maga a vasút. — **N. A. Baja.** A keresztretvény alakja lehetőleg négyszög legyen, így nekünk jobb. Túl sok a fekete rész, a vízszintes szók legtöbbje csak egy szótag. Egyébként jó lenne. — **N. M. Kalocsa.** Igyekezete szép. Kedves sorait köszönöm. A rejtvény ellenben gyenge. Legközelebb megmutatjuk, milyen a nekünk kedves »T« betű keresztretvényben, azt nézze meg.

Mostani rejtvényünk megfejtésének határideje október 31.-e.

A helyesen megfejtők között könyvet sorsolunk ki.

V. K Baja. Egy borítékban akár húsz munkát is küldhetnek, csak a súlynak megfelelően tegyenek rá bélyeget, nehogy minket portózzanak meg. — **Napfelkelte — napnyugta.** Stílusa van. Irjon, de keressen témát. Ez nagyon dolgoztatízi. — **A régi nóta.** Rendszertelen rímek. Hosszadalmas. Inkább a prózánál maradjon. — **Levél.** Én nem nótával fejeztem volna be. Több tartalmat! Vagy magasabban járó gondolatot. Reméljük, a legközelebbi már jó lesz! — **Imádkozni megtanultam.** Van benne valami, de még gyenge. Olvass sokat! — **Visszaemlékezés.** Se ritmus, se rím. Ami van, az rossz. — **Elmúlt a nyár.** Kevésbé érdekes, naptári részlet. Fogsz Te még jót is írni. — **Nem látok.** Gyenge. — **Legyen áldott...** Szép! Látszik ugyan rajta, hogy kezdő tolla írta. — **Egy öreg muzsika.** Pajtás! Nem minden versbeszedett gondolat költemény. Ez nem üti meg a mértéket. — **Hősök szobra előtt.** A ritmussal baj van, próbálkozás. Olvass! — **Egy nap a tanyán.** Unalmas felsorolás. Dolgozatnak jó a tanyáról, de nekünk nem alkalmas. — **Búcsúzás.** Nincs témája, szavak, tartalom nélkül. — **Az új feltámadás.** Nagyot akartál, de nem sikerült! Nincs egység benne. A ritmus is nagyon dőcögős. Inkább prózát írd! — **Az én verebem.** Kedves. A gyermek állatszereteté jól sikerült megrajzolnod. Később talán jön. Dolgozz, várunk. — **Uram hozzád.** Duhajkodni (papiron) tudsz. Vannak jól stilizált részletek, de ismerősök is. — **Mіндеgy volt úgys!** Erőszakolt rímek. Vannak gondolataid. Szabadabban. — **Őszi ének.** Jól átérezted. Úgyesen rajzolod az őszi hangulatát a kiragadott eseményekkel. Később talán jön. — **Ezüst libák.** Szép, hangulatos vers, de valami téma, gondolat hiányzik belőle. — **Vizeken.** Úgyes, de csak szavak! Több tartalmat. Ne haragudj, hogy csak most válaszolunk, de munkád a régi írások közé csúszott, így lemaradt szeptemberben. — **Ha majd nekem harangoznak.** Tárgyi hibákkal van tele. »Havazó ősze« stb. A másik versednek nem adtál címet. Túl ma-

gasan jársz, de szárnyak nélkül! Úgy jársz, mint Ikarus! Népdalutánzatodban 4 rímből 2 u. az. Tevéled... teérted... teérted... tenéked... Vigyázz! — **Új tavaszom felé.** Jók. Van bennük érték. Egyik jön is, a többi talár később. Érdemes versekkel foglalkoznod. Várjuk munkáidat. — **Édesanya.** Emelkedett hangon beszélsz. Szép és jó is, nálunk újszerű. Eltettük. — **Három szál virág.. Az én lakásom.** Ügyes, jó kis versikék. — **Még várunk.** Stílus jó. A gyermek szokése már nagyon ismert részlet, a vége új fordulat. Elteszem. — **Rákóczi.** Az eleje a »Grand Cafében« ütemeire megy, a szöveg sem sokban különbözik. A közepén ütemet változtatsz, sok helyen döcög is. A vers több eredetiséget kíván. A népdalutánzatnál az utolsó sorok ronatanak. Nem jó. — **Még úszom az árral.** Verseid mind nagyon szépek. Eltettük. — **Én és az akarat.** A magyar virtus »nem vág«, a végén, erőszakolt. A többi érdekes, írj! — **Édesanyám.** Elmfuttatás, nem jó. Azt azonban látom, hogy nagyon szereted édesanyádat. A másik talán jön. — **A varjúnak van igaza.** Az első három versszak jó! Aztán nehézkessé válik, próza lesz. Eredeti gondolataid vannak, érdemes írnod. Várunk. — **Gyertyát vettem.** Jön. »Megegyeztünk« utolsó versszaka kissé széthulló. Másik jó Dolgozz! — **Halott mesék.** Befejezetlen. Az I. versszak ismétlése erőszakos befejezés. Így nem. — **Az éj.** Kicsiny keret az éj megrajzolásához. Mindegyiken látszik, hogy kezdő vagy. Törekezd magasabbra. — **Irigyellek.** Kedves. Sok eredeti gondolat van benne. Eltettük. — **Vágy.** Jó, bár az utolsó versszak gyöngül. »Ha volnék« névnapi versnek talán jó. Vigyázz a jelzőkre »ifjúlant«, »egy« Vörösmarty.

Borbély munkát **BECKER**

borbélynál végeztessünk.

Tanítójelölteknek nagy
kedvezményt nyújt:

Borotválás . . . 16 fillér

Ollóval hajvágás 50 fillér

Géppel „ 40 fillér

Higiénikus, tiszta munkát
készít. — Cim:

BECKER JENŐ

uri- és női fodrász Ujszeged,
Vedres-u. 1/b. Gyógyszertár mellett.

Tornász, vívó és atléta
trikók, nadrágok
és cipők

speciális készítője

SCHÄFER TIBOR

Budapest

I. Döbrentei-tér 4.

Telefon: 539—31.

Egyensapkák szövetségi, bársony-
ból, zománcozott jelvényvel saját
műhelyemben a legszebb kivitelben
készülnek.

Közismert legolcsóbb
beszerzési forrás!

Tessék árajánlatot kérni!

A kitűnően bevált s mind szélesebb körben bevezetett, min-
den képzőben örömmel használt

60 elő- és utójáték orgonára v. harmo- niumra a használtabb hangnemekben

c. munka nagy segítségére van az egyházi zenével foglalkozó
tanuló ifjúságnak és gyakorló kántoroknak. Elismerő levelek,
nyilatkozatok.

Hogy a mai nehéz gazdasági helyzet dacára is megszerez-
hető legyen, a bolti 5 P-s ár helyett, ha legalább 10 megren-
delő előre beküldi az összeget egy összegben: ára példányon-
ként 2 P. Portóra példányonként 10 f. 10 példánynál kevesebb
ára példányonként 3 P, portó 30 f. Összeg előre beküldendő.

Kapható kizárólag a szerzőnél:

AROKSZALLÁSY JÁNOS kántor-karnagynál **SZEGEDEN**.

Ugyancsak itt kapható fenti szerzőtől 4 eredeti magyar dal
éneke és zongorára. Ára 50 fillér.

Mindkét munka elsőrendű nyomdai kiállítás.

Pártold azt,
aki nálunk hirdet!

Magadon segítesz,
ha hirdetőinket pártolod.

Hivatkozz lapunkra!